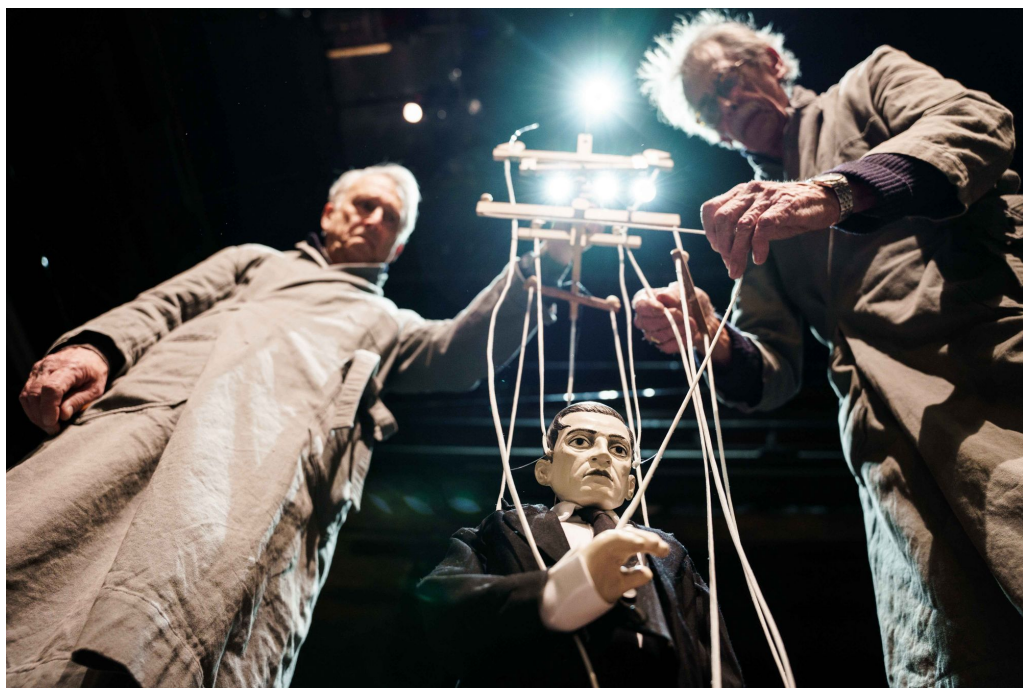

Ping och Skallarna – fyra tablåer Beckett lockar fram ett lekfullt allvar

Philip Zandén och Thomas Lundquist på Orienteatern. Foto: Christopher Backholm

Karl Dunér iscensätter ett filosofiskt allkonstverk med dockteater, skulptur och livemusik – och vidgar teaterbegreppet.

Lars Ring

Publicerad 10:01

Ping och Skallarna – fyra tablåer

Teater

Medverkande: Philip Zandén, Thomas Lundquist, musiker: Mats Persson, Anna Lindal, Kerstin Frödin

Var: Orienteatern

Text: Samuel Beckett

Koncept, scenbild, regi: Karl Dunér. Musik: Samuel Dunér, Hans Otte, John Cage. Ljus: Kaimo Nyman.

Röst: Sven Lindberg. Dock- och maskinkonstruktör: Thomas Lundquist.

Inte all konst larmar och gör sig till. En del av den söker det subtila, det som viskar och letar sammanhang – skapar rum åt det nästan utsägbara. Det som kan anas.

Karl Dunér vidgar ständigt teaterbegreppet. Han skapar figurer, objekt och scenografier och låter dem bli del av den sceniska helhetsupplevelsen – senast via pjäsduon ["Perserna Trojanskorna"](#) på Dramaten. Nu har han återvänt till sin husgud [Samuel Beckett](#) för att göra en iscensättning med två av dennes minimalistiska, korta texter: "Ping" från 1966 och "Den gången" från 1975.

Det börjar med en skulptur som mest av allt liknar en huvudskål och en klarinett som ekar som en mistlur genom rummet och låter liksom skallen fungera som ett resonanskärl för det som komma ska: minnen som på en gång är plågsamma och ett slags förlösning. En trio musiker lägger sparsamma, suggestiva stämningar.

Philip Zandén, i bakgrunden Anna Lindal och Kerstin Frödin. Foto: Christopher Backholm

"Den gången" fungerar som central accent. En röst – en inspelning av Sven Lindberg som gick bort redan 2006 – läser textfragment från olika delar av rummet via kranielika skulpturer. Texterna påminner om "Krapps sista band": starka minnen från distinkta situationer, närmast måleriska upplevelser av ensamhet och tomhet. Pojken som gömmer sig bland nässlor, han som dyblöt flyr till ett museum för att torka och en berättad bild av ett par som ligger tysta vid ett vetefält utan att nå varandra.

"Ping" är en skildring av ett objekt, vitt och liksom hopsytt. En ständig omtagning av orden naglar fast detta föremål inuti ett noga angivet, vitt rum. Dunér låter tinget (jag har alltid förstått det som en Kristusbild) bli något som liknar en antik bildstod – här liten som en schackpjäs vilken mirakulöst nog kan förflytta sig.

Thomas Lundquist är nestor inom dockteater. Foto: Christopher Backholm

Slutscenen består av en väldig maskin som två män – skådespelaren [Philip Zandén](#) som läst "Ping" och dockmakaren Thomas Lundquist som just befriat/dödat en docka – baxar in på scenen och matar med papper. Man skapar efter visst mankemang ett tredimensionellt konstverk, en vanitassymbol. Aha-upplevelsen som dessa maskinister levererar är lekfullt storartad.

Så blir dessa tablåer en stillsam, musikalisk meditation över skallen som minnesrum och fängelsecell. En vacker stund av synkronicitet, en övning att skapa en helhet av fragment.

Lars Ring